

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 120.104 van 3 juni 2003
in de zaak A. 66.207/XII-1544.**

In zake : Walter MERCKX,
die woonplaats kiest bij
advocaat H. Ketsman,
kantoor houdende te 1080 Brussel,
Schoonslaapsterstraat 29, bus 1

tegen :

de TUSSENGEMEENTELIJKE ELECTRICITEITSVERENIGING VAN KAMPENHOUT EN STEENOKKERZEEL CVBA,
die woonplaats kiest bij
advocaten T. Ickmans en E. Neuts,
kantoor houdende te Bree,
Vrijheidslaan 13.

D E R A A D V A N S T A T E, X I I e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Walter Merckx op 3 november 1995 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van 1° de beslissing van 4 september 1995 van de raad van bestuur van de Tussengemeentelijke Electriciteitsvereniging van Kampenhout en Steenokkerzeel (hierna kortweg: T.G.E.K.) waarbij hem de tuchtstraf van de waarschuwing wordt opgelegd, 2° de beslissing van 16 oktober 1995 van die raad van bestuur tot intrekking van de hem op 4 september 1995 verleende toelating tot loopbaanonderbreking, en 3° de beslissing van 23 oktober 1995 van dezelfde raad van bestuur om hem met onmiddellijke ingang af te zetten;

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgesteld door adjunct-auditeur D. Mareen;

Gelet op de beschikking van 3 september 1998 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 5 februari 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 11 maart 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad J. Lust;

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. Biesemans, die verschijnt voor verzoeker, en van advocaat K. Wauters, die loco advocaat T. Ickmans en E. Neuts, verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur D. Mareen;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat T.G.E.K. op 28 september 1992 aan verzoeker, bij haar in dienst als techniekster, toelating geeft tot een bijbetrekking als keurder van een erkend controleorganisme, behoudens wat het verdelingsnet van T.G.E.K. betreft; dat op 1 augustus 1995 verzoeker om loopbaanonderbreking verzoekt voor de periode van 1 november 1995 tot 1 november 1996; dat de raad van bestuur hem met brief van 5 september 1995 meedeelt enerzijds dat hem op 4 september 1995 de gevraagde loopbaanonderbreking is toegestaan en anderzijds dat is beslist hem een waarschuwing op te leggen omdat hij, in strijd met de toelating van 28 september 1992, sinds 1993 keuringen heeft uitgevoerd op het net van T.G.E.K.; dat op 16 oktober 1995 de raad van bestuur de gegeven goedkeuring van loopbaanonderbreking intrekt omdat het statuut niet in loopbaanonderbreking voorziet;

Overwegende dat met brief van 3 oktober 1995 verzoeker wordt opgeroepen om door de raad van bestuur te worden gehoord over 1. het herhaaldelijk negeren van het verbod om keuringen van elektrische installaties uit te voeren in het exploitatiegebied van T.G.E.K. en 2. het uitvoeren van een verzwarende van de elektrische installaties van Daniël De Prins te Kampenhout, zonder opdracht van T.G.E.K. of aanvraag van de betrokken abonnee, en het opnieuw loden van de tellerkasten bij de abonnee “met de zegelloodtang van de werkgever die enkel en alleen aan U was toevertrouwd”; dat, na het verhoor, de raad van bestuur beslist verzoeker met onmiddellijke ingang af te zetten; dat van deze beslissing aan verzoeker kennis wordt gegeven met een brief waarvan de wezenlijke inhoud luidt :

“Aangezien twee verschillende dossiers u ten laste worden gelegd :

- a) het negeren van de beslissing van de Raad van Bestuur van 28/9/1992 waarbij u toelating gegeven werd keuringen uit te voeren onder bepaalde voorwaarden.
- b) het uitvoeren van versterkingen op de automaten bij de heer De Prins D. wonende in de Zeypestraat 38 te 1910 Kampenhout om te ontsnappen aan de professionele vergoeding en om te verhinderen dat deze laatste dient over te gaan tot het installeren van een hoogspanningskabine.

De Raad van Bestuur behandelde beide dossiers, doch had het hoofdzakelijk over het tweede dossier dat hierboven onder b vermeld wordt.

Gezien het loodje tot verzegeling van de apparaten dat aan de tellerkast hing het nummer 3 (drie) droeg en het enkel en alleen u is die de tang nr. 3 (drie) mocht en kon gebruiken is het ontegensprekelijk dat u de tellerkast hebt verzegeld.

Volgens uw eigen verklaring tijdens de hoorzitting, hebt u ook nooit overstegen op de hoogte gebracht dat er een andere persoon zou zijn geweest die de zegelloodtang nr. 3 (drie) zou hebben gebruikt of gestolen.

Hieruit bleek dat de versterkingen door u zijn uitgevoerd.

De Raad van Bestuur stelde vast dat de maatschappij hierdoor financiële verliezen heeft geleden.

Tevens kon de Raad van Bestuur niet aanvaarden dat er verder zou gefraudeerd worden bij klanten om tariefverhogingen te ontduiken”;

Overwegende dat verzoeker na de mededeling van de beschikking tot vaststelling van de zaak ter openbare terechtzitting, een zogenaamde “toelichtende memorie” indient waarin hij twee nieuwe middelen aanvoert; dat verwerende partij in een “nota” de ontvankelijkheid van de memorie betwist;

Overwegende dat, zoals hierna zal blijken, het voor de oplossing van het geschil niet nodig is de middelen te onderzoeken die verzoeker in de voormelde “toelichtende memorie” doet gelden; dat het bijgevolg evenmin nodig voorkomt de ontvankelijkheid van de memorie na te gaan;

Overwegende, met betrekking tot de eerste bestreden beslissing, dat verwerende partij in de memorie van antwoord de waarschuwing van 4 september 1995 door de raad van bestuur impliciet ingetrokken noemt en het verzoekschrift op dit punt bijgevolg zonder voorwerp; dat verzoeker repliceert nooit van enige intrekking op de hoogte te zijn gebracht;

Overwegende dat een ingetrokken beslissing in principe niet voor vernietiging vatbaar is; dat, in zoverre verzoeker lijkt te suggereren dat een impliciete intrekking hem niet genoeg zekerheid biedt, het gezag van gewijsde van de verwerping door de Raad van State van zijn vordering tot nietigverklaring van de

waarschuwing om reden dat de waarschuwing is ingetrokken hem ter zake voldoende garantie geeft; dat de exceptie gegrond is;

Overwegende, met betrekking tot de tweede bestreden beslissing, dat verzoeker ter terechtzitting meedeelt geen belang bij haar vernietiging te hebben, en desaangaand niet meer aan te dringen, in geval van nietigverklaring van de derde bestreden beslissing; dat bijgevolg, aangezien hierna de vernietiging van de derde bestreden beslissing wordt uitgesproken, er reden is de vordering tot nietigverklaring van de beslissing van 16 oktober 1995 tot intrekking van de goedkeuring van de loopbaanonderbreking als onontvankelijk te verwerpen;

Overwegende, met betrekking tot de derde bestreden beslissing, dat verwerende partij tevergeefs verzoekers actueel belang bij de vernietiging ervan betwist; dat de afzetting verzoeker tenminste een gekwalificeerd moreel nadeel deed lijden, waarvoor een vernietiging geacht kan worden nog steeds een nuttige verzachting te zijn;

Overwegende dat verzoeker in het verzoekschrift tegen de beslissing van 23 oktober 1995 tot afzetting in een zesde middel onder meer doet gelden en toelicht dat het tuchtfout met betrekking tot de versterking bij De Prins niet bewezen is;

Overwegende dat verwerende partij in de memorie van antwoord repliceert dat de afzetting “wel degelijk gegrond” is; dat zij er op wijst dat de beide tellers van firma De Prins geplaatst werden met een regeling 3 x 25 ampère, dat in augustus-september 1995 is gebleken dat de automaten van beide tellers geregeld stonden op 3 x 40, respectievelijk 3 x 35 ampère, dat beide gelood waren “met het zegellod dat het nummer 3 draagt, nummer hetgeen exclusief toebehoort aan aanlegger”, dat het opvallend is dat Daniël De Prins bij een panne medio augustus 1994 uitdrukkelijk om verzoeker vroeg en dat de inbreuk op de tellerkast niet door een personeelslid van De Prins kan zijn uitgevoerd, “daar deze op regelmatige wijze gelood was”;

Overwegende dat verzoeker in de memorie van wederantwoord en de laatste memorie staande houdt niet schuldig te zijn aan de versterking en dat het feit te zijnen laste niet bewezen is;

Overwegende dat de verwerende partij in de laatste memorie benadrukt dat het haar toekwam “te oordelen of de haar voorgelegde gegevens volstaan om de ten laste gelegde feiten voor bewezen te houden” en dat het “zeker niet onredelijk” was te besluiten “tot het feit dat alleen aanleggende partij de verhoging kon gedaan hebben gezien het loodje afkomstig van zijn toestel eraan bevestigd was”;

Overwegende dat het college van vereffenaars van de verwerende partij met brief van 8 oktober 2002 aan de Raad van State onder meer schrijft :

“Ondertussen heeft TGEK, teneinde een schadevergoeding te bekomen voor wederrechtelijke versterking van een elektriciteitsteller (feiten die dhr. Merckx ten laste werden gelegd) de firma De Prins en zonen gedagvaard voor de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel. Tijdens het door de Rijkswacht van Kampenhout gevoerde onderzoek heeft een werknemer van de firma De Prins bekend en gedemonstreerd dat de versterking van de teller -zonder verbreking van de loodjes- niet door dhr. Merckx maar door hemzelf werden gepleegd, wat tot dan toe door de elektriciteitsmaatschappij voor onmogelijk werd geacht. Er was evenwel niet het inzicht van bedriegen van de elektriciteitsmaatschappij, maar wel te verhinderen dat wegens 'doorslaan' van de zekeringen de machines van de schrijnwerkerij van firma De Prins niet steeds opnieuw zouden stil vallen. Ingevolge tijdverlies (oproep van de elektriciteitsmaatschappij en herstel met soms begrijpbare vertraging) leidde dit in het verleden tot groot verlies voor het bedrijf in kwestie.

De heer Merckx werd door de rechtbank vrijgesproken. De firma De Prins betaalde aan de TGEK een forfaitair schadevergoeding en de zaak werd als afgehandeld beschouwd”;

dat het bij de brief gevoegde “vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel” een beschikking van 30 maart 1999 van de raadkamer is waarin wordt gezegd dat er tegen verzoeker geen voldoende bezwaren voor bedrieglijke wegneming naar voren komen en dat er geen reden is tot vervolging;

Overwegende dat het voorgaande de verwerende partij niet belet in een “nota” van 7 maart 2003 en ter terechtzitting toch nog op de verwerping van het besproken middel en de handhaving van de opgelegde afzetting aan te dringen, in wezen om twee redenen;

Overwegende dat een eerste reden luidt dat de disciplinaire sanctie los staat van de strafrechtelijke veroordeling, dat het feit dat een betrokkene strafrechtelijk wordt vrijgesproken niets afdoet van de mogelijkheid voor de administratieve overheid om toch een tuchtstraf op te leggen, dat de ontbrekende feitelijke grondslag louter en alleen het gevolg “zou” zijn van de vaststelling, na het nemen van de bestreden beslissing, dat verwerende partij zich vergist “zou” hebben,

en dat de enkele verklaring van één persoon tijdens een strafonderzoek niet zomaar de andere gegevens kan ontkrachten die wijzen op het schuldig zijn van een betrokkene voor een bepaald feit;

Overwegende dat om het tuchtfeit van de versterking bij de onderneming De Prins aan verzoeker toe te rekenen de verwerende partij er van is uitgegaan, zoals zij in de memorie van antwoord met zoveel woorden stelt, dat “het gewoon onmogelijk is dat een van [de werknemers van De Prins] de desbetreffende versterking zou hebben uitgevoerd, vermits de tellers nadien perfect wettelijk opnieuw werden gelood”, met het zegellod van verzoeker; dat thans de verwerende partij zelf bevestigt, in de brief van 8 oktober 2002 van het college van vereffenaars, dat wat zij voor “gewoon onmogelijk” hield toch mogelijk was en dat de versterking van de teller wel degelijk alleen het werk is van een werknemer van onderneming De Prins; dat aldus de afzetting van verzoeker in zoverre zij door het bewuste tuchtfeit is ingegeven, op ondeugdelijke grond blijkt te berusten; dat daar niet aan afdoet de bewering van verwerende partij dat zij de feiten grondig en zorgvuldig heeft onderzocht, noch het feit dat de bekentenis van de betrokken medewerker van De Prins pas zou dateren van na de bestreden beslissing;

Overwegende dat een tweede door verwerende partij aangevoerde reden om de afzetting onverlet te laten hierop neerkomt dat, zelfs als men aanneemt dat verzoeker de elektriciteitskast niet heeft versterkt, er dan nog voldoende elementen aanwezig waren om hem te ontslaan;

Overwegende dat de bestreden afzetting weliswaar niet uitsluitend wegens het tuchtfeit van de versterking op de automaten bij De Prins is opgelegd, maar dan toch hoofdzakelijk; dat de hoger aangehaalde passus uit de brief van 23 oktober 1995 waarmee de verwerende partij verzoeker omtrent de afzetting inlicht zulks expliciet tot uitdrukking brengt; dat verwerende partij dit nog eens herhaalt in de memorie van antwoord, waarin het heet dat “de beslissing voornamelijk gesteund is op het tweede dossier, zijnde de versterking op de automaten bij de heer De Prins”; dat het ten slotte ook noodzakelijk volgt uit de vaststelling dat het enige andere in de beslissing van 23 oktober 1995 tegen verzoeker in aanmerking genomen tuchtfeit, namelijk het negeren van de voorwaarden waaronder hem op 28 september 1992 toelating was gegeven keuringen uit te voeren, in wezen overeenstemt met het feit waarvoor de verwerende partij hem op 4 september 1995 de tuchtsanctie van niet meer dan een waarschuwing oplegde;

Overwegende, samenvattend, dat het hoofdzakelijke, doorslaggevende motief van de afzetting van verzoeker ondeugdelijk is; dat dit de hele beslissing van 23 oktober 1995 tot afzetting aantast en onwettig maakt; dat het besproken middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van 23 oktober 1995 van de raad van bestuur van de Tussengemeentelijke Electriciteitsvereniging van Kampenhout en Steenokkerzeel om Walter Merckx met onmiddellijke ingang af te zetten.

Artikel 2.

Het beroep wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
drie juni 2003, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	D. VERBIEST,	kamervoorzitter,
	J. LUST,	staatsraad,
	G. VAN HAEGENDOREN,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

D. VERBIEST.